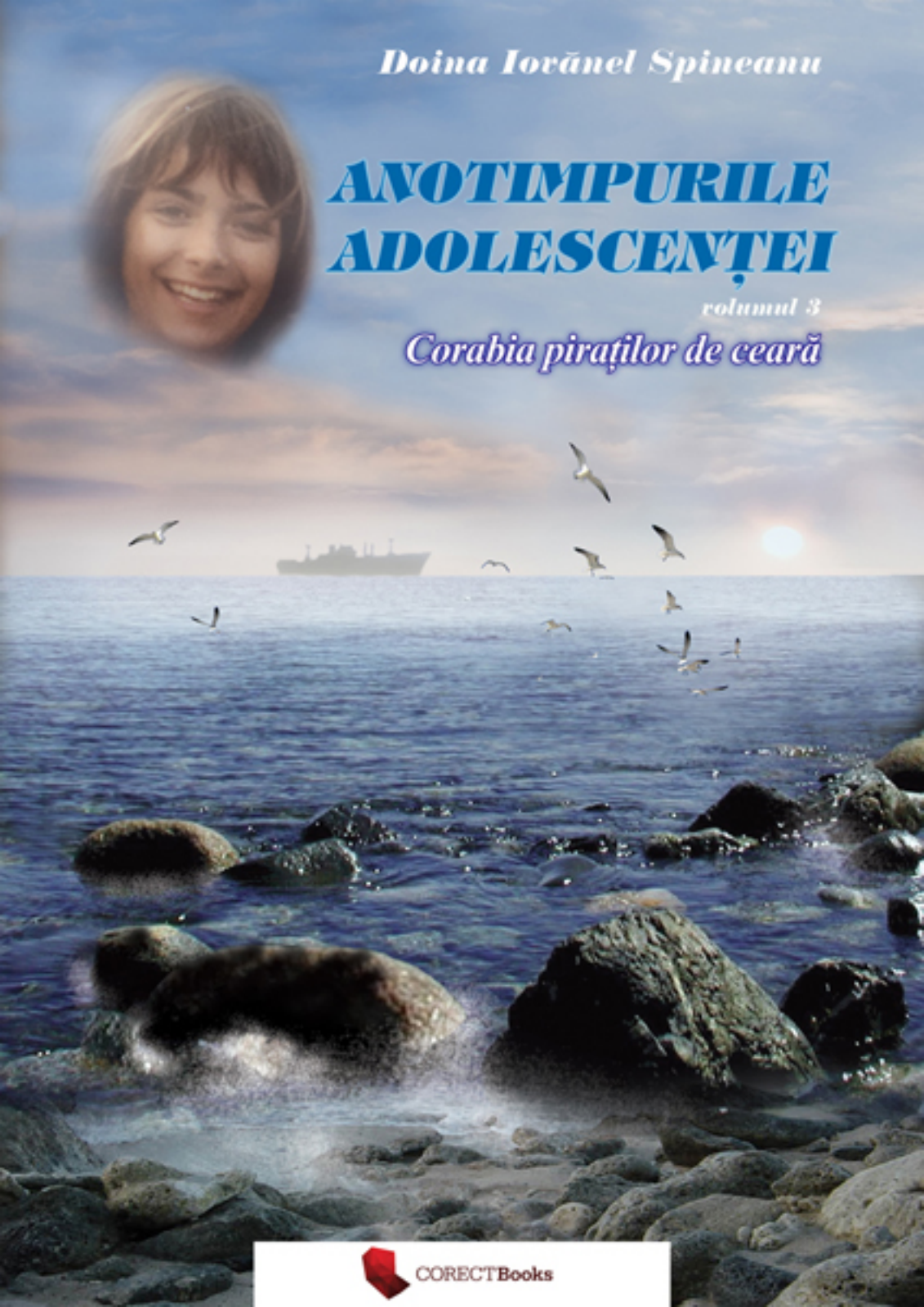

Doina Iovănel Spineanu

ANOTIMPURILE ADOLESCENȚEI

volumul 3

Corabia piraiților de ceară

CORECTBooks

Doina IOVĂNEL SPINEANU

**ANOTIMPURILOR
ADELESCENȚEI**

Vol. III

Corabia piraților de ceară

-roman-

Editura Virtual

2010

ISBN(e): 978-606-8281-62-9

978-606-8281-03-2

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

*Motto: „Copilăria e singura vârstă
pe care nu o ratezi! ” .R.P.*

„Bonjour, jeunesse!" Vă place salutul meu, dragilor? Nu vă fie teamă că am alunecat spre timpurile de altă dată, parfumate discret cu anemone; am parafrazat-o doar pe bunica mea, care a făcut școala la un pension francezesc și, de câte ori avea prilejul, se exprima în limba lui Voltaire.

Știați voi că n-o să stau, prea mult timp, departe de gașca mea preferată, și m-ați așteptat, în mod sigur. Aș vrea să facem însă un pact: eu n-o să vă mai vorbesc prea mult despre școală, nici n-am să vă țin prea mult timp captivi în arealul școlar; dar voi, în schimb, trebuie să aveți cea mai „beton" vacanță de vară, din câte s-au văzut (că doar urmează după examenul de capacitate, nu?). Vreau să mă distrez și eu alături de voi, așa că vă rog să nu-mi mai aduceți pe cap tot felul de fantome, vampiri sau contese sadice. Aha, de fapt, eu vi le-am adus vouă...? Mă rog, aici mai rămâne loc pentru discuții... Eu, oricum, nu-mi aduc aminte să mă fi dat în vânt, vreodată, după asemenea apariții spectrale și nici după situații pe muchie de cuțit, ori după paranormal. Ei, dar credeți că nu-i ăsta adevărul gol-goluț și că, dimpotrivă, fac ce fac și ajung, până la urmă, la tot felul de ciudați și la întâmplări de necrezut, ce-ți întind nervii la maxim? Așa o fi, dacă ziceți voi, care sunteți „stăpânii inelelor"... pardon, ai cărților mele. Bat în retragere acum, dar mai insist, totuși, să faceți mai puțin zgomot, să aveți mai puțini invitați (și, în niciun caz, de pe alte țărâmurile...), ca să putem asculta liniștiți, cum se sparg valurile albastre de țărnul fierbinte (devin prea romantică și nu vă place, nu?).

Mi-ați promis o vacanță la mare, pe cinste, și cred că o să-vă țineți de cuvânt. Până una, alta, ia să vedem noi: la ce oră sunteți acum? Uff, da, v-am promis că nu mai vorbesc despre școală, dar... ce să fac, dacă voi n-ați dat încă nici examenul, măcar?! Promit doar să fiu concisă în detaliile despre viața de elev. Cărui scriitor i-ar plăcea să descrie, cu lux de amănunte, interminabilele ore, de la sfârșitul anului școlar? Știu că voi abia așteptați să vă eliberați dintre „fiarele contorsionate" ale întrebărilor, ce vin dinspre catedră, sau din năvala tătarească a explicațiilor, uneori cam alambicate și absconse (cu termenii ăștia v-am dat gata, nu?); apoi, să vă azvârliți în dulcele rai al unor lecturi ușurele, ușurele, așa, mai pe înțelesul tuturor (de exemplu: revistele de modă sde divertisment, programul TV, etc., etc.) sau pe cărările de basm ale Internet-ului, unde vă puteți întâlni cu Făt-Frumos sau cu Ileana-Cosânzeana. Ce? V-am atins puțin în amorul, vostru, de iubitori ai lecturii? Hai, că am glumit, doar mă cunoașteți deja; suntem prea buni prieteni, ca să vă supărați pe mine! Și, apoi, să știți că eu, când eram elevă, abia așteptam să-mi ascund, în cartea de chimie, un roman polițist, pe care să-l devorez printre săruri și acizi. Am încasat și o pedeapsă pentru asta, ce știți voi! Dacă ar fi fost Internet pe timpul meu, și eu m-aș fi dat în vânt după el, încât poate aș fi

încercat să ascund, în cărțile de chimie, chiar și calculatorul... Ha, ha, ha! Ce spirituală sunt! Dar, oricum, cred că tot cărțile de lectură, (romanele de aventuri și SF-urile, mai ales) mi-ar fi fost mai dragi. Vă mărturisesc ceva știut doar de mine: atunci când citeam o carte, simțeam că pătrund în lumea ei tainică, misterioasă, că devin un fel de erou-intrus, printre ceilalți eroi, și trăiam totul, alături de ei. Acesta este, cred eu, secretul prin care poți deveni un devorator de cărți: minunea de a putea să trăiești odată cu cartea respectivă, cu lumea ei. Încercați și voi asta, și o să vedeți că veți deveni niște cititori adevărați, robiți de patima cititului. Oricum, eu vă urez să ajungeți, cât mai repede, la performanța asta și să vă bucurați de ea. Începeți, de exemplu, să trăiți alături de eroii mei dragi: Sorana, Adina, Cosmin, Monica, Radu, Horia, Ema și Tudor.

„Vacanța mare... vacanța de vară... vacanța...!” Cuvintele astea magice se învârtesc în capul lui Radu, amețitor, bâzâind insistent, ca niște muște îndrăznețe, (ba chiar obraznice, aș zice) care nu vor să-și găsească alt loc pentru hoinăreală - bunăoară, felia de pâine cu gem a Croitorașului cel Viteaz, din povestea fraților Grimm. Purtat de gândul cu parfum de... mare și soare (și de fete, desigur), prințisorul nostru uitase, pentru o clipă, că se află la ora de istorie, și se tolănise comod în bancă, ajungând cu tâlpile, cam lipsite de rușine, tocmai în banca vecină, adică lângă călcâiele cumiți ale Adinei. Fata simțea că ceva o tot înghiontea insistent, dar, atentă să nu piardă nici un cuvânt din gura profesoarei, încercă să facă abstracție de gestul ăsta, destul de supărător. Radu însă, lăsat nesupravegheat, în voia visului său calduț, alunecă deodată, cu totul, dându-i un șut neașteptat silitoarei lui colege.

- Auuu! - țipă ea, luată pe nepregătite, lovită și-n călcâiele fragile, dar și în demnitatea ei de domnișoară și mai fragilă. Ce faci, tontule?! - se stropși, ceva mai încet, întorcându-se spre cel în cauză, crezând că făcuse, înadins, gestul ăsta, mai mult decât necolegiai. Uite ce linie idioată am tras peste toată foaia! Și, pe deasupra, mi-ai julit călcâiul drept. Dacă vroiai să-mi spui ceva, nu puteai s-o faci ceva mai delicat, mai discret și mai puțin... semnificativ?

Radu își revenise și el iute din visare, fiindcă se lovise zdravăn de tot la un cot și la ceafa, alunecând așa de brusc, de pe bancă. Apoi, apostrofările Adinei erau ca o găleată cu apă rece. Privind-o cu ochii măriți a nevinovăție, încercă să-i explice fetei, tot pe șoptite, că nu făcuse nimic intenționat. Pe șoptite, pe șoptite, dar nici profesoara nu era surdă, așa că se oprise o clipă, din explicat, și-i privea atent, cum se tot ciorovăiesc. De fapt, toată clasa îi privea, într-o liniște perfectă, căci toți voiau să audă ce-și tot spun cei doi.

- Băi, porumbeilor, nu vă mai giugiuliți atât, că vă aude profa! - încercă, tot în șoptă, să-i tempereze Tudor, care văzuse privirea acesteia, un pic supărată, un pic amuzată, ce-i studia atent pe certăreți.

- Să nu mă faci pe mine porumbel, că știu eu, mai bine decât tine... - apucă Radu să

strivească între dinți o jumătate de replică.

- Ce știi. Radule? - se auzi, în clipa aceea, glasul profesoarei. Vrei să ne spui și nouă? Sau, mai bine, adună-te de pe drumuri, adică de sub banca Adinei, și explică-ne care au fost motivațiile politice ale pactului Ribbentrop-Molotov.

- Ale cui? - întrebă aiurit Radu, care se adunase, fizic vorbind, de pe drumuri, dar mental era încă puțin „în ceață”.

- Ale covrigarului din colțul străzii! - pufni profesoara, amuzată de deruta lui totală. Măi, Radule, te așteaptă la ușă examenul de capacitate, și tu ai sărit deja în paradisul zilelor de vacanță! - intui ea mobilul gândurilor plecate cu sorcova, ale Răducului.

- Da, da, arătosule, vezi că examenul te așteaptă în lesă, la ușă, dând din coadă, ca să-i arunci un os; iar, dacă nu ești cuminte, face „ham-ham” și te mușcă! - se putu abține Cosmin să nu scape vreo două „glumițe” (cum îi plăcea să-și numească el așa-zisele vorbe de spirit).

- Cosmine, vreau liniște, ca să-l pot auzi pe colegul tău, care abia așteaptă să ne încânte cu amplele lui cunoștințe! - întoarse profesoara spre vorbărețul neîntrebat.

Mica intervenție a Bătrânului îi dăduse lui Răducu timp suficient ca să se limpezească la minte și să audă cele câteva cuvinte suflăte de colegii din jur (în primul rând, de către Adina, căreia i se muiase deja inima, văzându-și colegul la ananghie). Așa că băiatul încropi iute un răspuns, nu atât de amplu pe cât pretinsese profa, dar mulțumitor, pentru a nu fi pedepsit. Eh, „prietenu la nevoie se cunoaște”, adică... la șoptit (știți voi mai bine decât mine!).

Și așa trecu ora de istorie; și, apoi, recreația, și o altă oră de..., nu mai are importanță de ce; ba trecu chiar și „trenu de Sălcuța”... Asta era replica preferată a, de acum, celebrei bunicuțe a lui Tudor, (ardeleancă get-beget) care, de câte ori se vorbea despre trecerea timpului, pomenea de misteriosul „tren de Sălcuța”, a cărui prezență marca implacabil destinul ceasurilor duse. Era un fel de simbol pentru ultima limită temporală: adică, dacă a trecut trenul de Sălcuța, nu te mai puteai aștepta la nimic bun... sau doar, pur și simplu, la nimic. El, celebrul tren, era un fel de cotă 0 a timpului oricui. Dar unde era Sălcuța asta, nu știa nimeni, nici măcar bunica cea înțeleaptă; și nici nu era sigur că, pe acolo, (dacă ar fi existat vreo Sălcuță, desigur) trecea vreun tren (poate doar un tren-fantomă). Oricum, toată tărășenia asta era numai o invenție a bătrânei (isteață și tare hâtră, de altfel), care bănuia câte întrebări trezeau cuvintele ei, în capul interlocutorului: „Pe unde o veni, mă, Sălcuța asta? O fi, cumva, prin Maramureș? Ori prin... (ți se pierdea imaginația pe drumurile neștiute, de munte ori de șes). Și... ce tren ar putea trece pe acolo, decât vreun marfar,... vreo „mocăniță”,... sau... Da' ce naiba îmi bat eu capul cu prostiile astea?”- te trezeai, în cele din urmă, după ce te lăsase aiurit de bătrână. Ea râdea în sine sa, iar Sălcuța rămânea un punct imaterial, în spațiu mioritic, și trenul, un fel de OZN pentru cărat buștenii, în munții Klingonienilor).

Iar am cotit-o pe o potecuță nemarcată încă pe harta meșteșugului meu; dar ce haz ar mai

avea scrisul, dacă nu te-ai putea bucura de câte o fugă în decor, dincolo de hotarele târâmului „cuvintelor frumos potrivite”?

După ce am terminat cu bunica lui Tudor, cu Sălcuța și cu trenul, să revenim la ora ce urma după recreație; sau, mai bine, chiar la sfârșitul programului, că m-am cam săturat de lecții, pe ziua de azi. Aș lăsa, și eu, gândul să mă ducă spre vacanță, spre liniște, împăcare sufletească și odihnă, ca și când examenul de capacitate ar fi doar o încețoșată și îndepărtată amenințare.

Măi, copii, măi, dar cum să mă mint eu, dacă mai sunt doar vreo câteva săptămâni, până la marea confruntare? Nici n-ar fi putut uita careva, vreo clipă măcar, de ceea ce îl așteaptă curând, căci bunicile, mămicile, tăticii și bunicii, - toată armata asta de bodyguards nu-ți amintea decât de lucrul ăsta, ziulica întreagă:

„Vezi, că nu ți-a mai rămas prea mult timp!” (ca și când ai fi fost un condamnat la ghilotină ori la ștreang); „Pregătește-te bine, din vreme, ca să nu ai necazuri!”; „Dacă ai realiza tu, cu adevărat, ce te așteaptă, n-ai mai lenevi toată ziua, cu ochii în tavan!”; „Să nu spui, după aia, că nu te-am prevenit și nu te-am sfătuit! Ai grijă ce faci!”...

Și, tot așa, sfaturi și amenințări prevestitoare (de tot ce putea fi mai rău), de parcă te-ar fi așteptat curtea marțială. Doamne ferește, dar de ce trebuia să aibă toți vocile ălea morbide, ori tăioase, și fețele de ciocli în travesti? Te lua cu furnicături și tremurături, te ascundeai prin grădină, prin piscină (a prietenilor, dacă tu nu aveai), dar făceai în așa fel ca să dai, cât mai rar, ochii, cu maturii casei, și jurai că tu, când vei avea copii, o să le lași libertatea de a alege: „Învăț, sau nu învăț?... Dau examen, ori ba?” Sau chiar să le scoți certificat medical, cum că au alergii la examene, precum la praful de casă.

Doamne, ce mult îmi place să mă joc „de-a v-ați ascunselea”, cu subiectul cărții! Uite-l e, uite-l, nu e! Așa-i că nici voi nu mai știți unde am ajuns acum? Hai, că glumesc!

Eram, deci, la sfârșitul orelor, într-o zi de vară, într-un orașel liniștit (să zicem,... Drobeta Turnu Severin), în curtea unei școli (să nu mai zicem despre ce școală e vorba, fiindcă s-ar putea să dați năvală acolo, cu toții); eram, deci, împreună cu gașca celor mai tari tipi, a celor mai buni prieteni din lume: Sorana et Com. I-am mai enumerat odată și, parcă, erau toți, nu? Țineți minte cu ce „figuri” secundare ne-am mai întâlnit în „Vampirul din Castelul de Zăpadă”? Ei, să știți că aici, în vol.3, n-o să vă mai întâlniți cu ei, pentru că i-am lasat pe drum, în urmă, la stația „Volumul 2”; de aici înainte, vom defila, poate, cu alți invitați de onoare, sau de ocazie, ai prietenilor noștri. Formațiunea principală rămâne însă aceeași - opt tineri de nădejde pentru condeiul meu; calitățile și defectele lor rămân și ele aceleași, micile ciudățenii, ticuri verbale și tipicuri, aceleași; și, mai cu seamă, ironiile, împunsăturile și șicanele, aceleași! Gata, mă trage Monica de mânecă, să fiu mai atentă la ei și să nu mai umblu aiurea pe cărările silabelor (așa cum face ea prin magazinele patriei); iar eu mă conformez îndată. Da, da, cam are dreptate; până aici a fost doar un fel de introducere în

acțiune... De acum, atenție! Motor! Începe film!

Fetele, strânse-ciopor, „se întrețineau” într-o conversație civilizată, cu glasuri suave, ca ale gingașelor păsări de pe Capitol iu, având subiecte nenumărate, de despicat în patru. Câteva din ele - luate la orele din ziua aceea, teme pentru acasă, grija pentru „finele” anului (examenul), adică subiecte tare plictisitoare, fură repede trecute în eșalonul doi, pe punct de „rezervă”, pentru momente de strictă necesitate. Întâmplările, mai mult sau mai puțin amoroase, adică problemele de suflet ale fiecăreia, ultimele filme din oraș sau de pe HBO, moda, care se schimba mai repede decât își schimba un recrut ciorapii, zilele onomastice, care mai urmau până la vacanță și,... desigur, vacanța cea maaaree... (The Big Holiday, cum o denumise Cosminel) - acestea erau subiecte mult mai interesante și mai relaxante, pentru mințile lor obosite de studiu.

- Vai! Ce ostenită de matematică sunt!: Auuu... - se strâmbase Monica, prinzându-și delicat tâmplele cu mâna. Migrenele astea parcă ar fi surori gemene cu ecuațiile, de mă vizitează în același timp...

- Tu te vaiți, când ai împușcat zecele ăla, ca din avion? Să mă vait eu, că trebuie să-mi ajustez un pic media... Și, asta, destul de repede! Că, altfel, intru în săptămâna prohibiției la ieșit în oraș... - se văită Ema.

- Hai fetelor, ce naiba, v-am rugat să nu mai vorbim de nicio materie, măcar până ajungem acasă! - le spuse Adina. Acolo știu că intru, iarăși, în „mașina de tocat creiere”, pe care mi-o pune maică-mea în funcțiune, de câte ori deschid ușa: „Ai terminat culegerea pe care ți-am adus-o? Uite, am cumpărat deja alta, ca să nu te obosești tu să o cauți... Câte probleme ați rezolvat azi? Dar, pentru mâine, ce v-a dat? Spală-te, mănâncă, odihnește-te și tu, vreun sfert de ceas, și apucă-te de învățat... de data asta, mai serios!” (de parcă îndeletnicirea asta, adică învățatul, ar putea fi și neresios). Uff, parcă aș fi devoratoare de culegeri de matematică, zău așa!

- Da, exact așa mă bat la cap și ai mei, de parcă, în atâția ani, nu aș fi învățat ordinea îndatoririlor de copil cuminte: spălat, mâncat, învățat. Până acum, nu mi-a dat prin cap să învăț, mai întâi, și, abia după aia, să mănânc; că mi-ar ridica ai mei și statuie, pentru asta - glumi Sorana. Nici când eram la grădiniță, nu mă dădăceau atât... Monica, te-ai împăcat cu Flavius? - sări ea la altă idee, primită de celelalte cu bucurie (poveștile despre băieți și despre „lacrimi de iubire”, fiind preferatele lor).

- Aaa... păi, de , nici nu ne certasem... - ea, puțin târăgănat, pentru a încropi, la rezezeală, un răspuns care s-o avantajeze în subiectul respectiv. A fost doar, așa, o discuție mărunță și fără sens, ca o... ca o ploaie de vară... - găsi ea o comparație ce i se păru foarte plastică.

- Da? Ca o ploaie de vară, zici? Adică, garnisită din plin, cu tunete și trăsnete?! - încercă s-o

ironizeze Ema.

- Nu, dragă, n-ai înțeles! - se încruntă Monica. Adică, scurtă și repede trecătoare...

- Uneori, chiar foarte plăcută și înviorătoare! - tă Sorana, ironia Emei. Când e prea cald și te încinți prea tare, o ploaie de vară e tocmai ce-ți trebuie, nu?

- Rele mai sunteți, zău așa! - se bosumflă Monica. Dar ce, voi nu v-ați certat niciodată, cu tipii voștri?

- Hai, fato, nu te mai încrunta, că faci riduri de tânără! - o temperă Adina. Nu vezi că le dai satisfacție, fiindcă nu știi de glumă?

- Dacă vrei să știți, Flavius cel mai... - vru ea să-l ridice pe un pedestal, pe respectivul Flavius, dar fu întreruptă cam brutal de Cosmin.

- ... „Cel mai tare din parcare”, nu, păpușico? - aruncă el o replică cam de două parale. L-ai dat uitării repede pe filozoful Vio, de pe meleaguri gorjene, așa-i?!

- Ei, că doar n-ai vrea să mă gândesc la el o viață întreagă! - îi răspunse fata, cu o replică de bun simț. El a fost în vacanța de iarnă și, de atunci, a trecut un veac!

- Vai, ce instabile sunteți fetelor! - se jelui Cosmin. Înseamnă că eu n-am să mai dăinui în creierașele și-n sufletele voastre, după ce o să intru la liceul economic, că niciuna nu vrei să dați examen unde dau eu... - lăcrimă el, prefăcut.

- Hopa, te și văzuși cu „sacii în căruță”, Bătrânule! - îl luă peste picior Adina. Stai blând, că mai e un pic până acolo, adică... trebuie să mai papi ceva matematică, istorie și română, pe pâine, ca să-i mulțumești pe domnii profi, la examen, cu mintea ta supraponderală.

- Auzi? Da' mult mai vorbești, sfioasă fecioară! Te plac mult mai mult, atunci când taci, parcă ți-am mai spus!

- Să știi că mă și interesează pe mine gusturile tale, în materie de sex frumos! - îi întoarse spatele Adina.

Sătul de compania societății feminine, (care era o societate de consum la maxim, în sensul că îi consuma și-i *uza* lui nervii) băiatul se întoarse în grupul masculin, rămas ceva mai în urmă.

- Greu mai e să le intri în voie, damelor ăstora! - oftă el, aprobat de ceilalți. Dacă glumești, nu e bine, dacă vorbești serios, nu e bine...

Și chiar dacă taci, tot îți gălesc ele „nod în papură”! - se ralie Radu, care era destul de pățit în domeniul respectiv, adică la luat bobârnace verbale de la fete.

- Bă, eu le tratez cu indiferență - încercă Tudor să facă pe maturul. Nu le iau în seamă și, atunci, să le vezi cum mor de necaz!

- Lasă, nu te mai lăuda atât! Ce, eu nu știu că ți se atrofiase limba, în fața tipei ăleia dintr-a IX-a, Liana, sau Tulpina, sau Rămurica... sau nu știu cum o chema-o? Aia, măi adormitule, fițoasa aia blondă, care stă pe scara ta - îl înghionti Horia, pentru a-i îmbospăta memoria. Nu mi-ai zis tu

că te lasă mut, de câte ori vă întâlniți la porțiță... În poieniță? Mai precis, în poienița tomberonului, când vă transportați ciuturile cu gunoi... Zic și eu așa, ca să trec de la folclorul de imaș, la folclorul de cartier. Nu mai face pe durul cu noi, că nu ține!

- Aaa, Liana! - bâigui Tudor, roșu ca sfecla. Păi ea e deosebită, de parcă n-ar face parte din tagma fetelor știute de noi...

- Ei, da, nu zău! O fi vreo inventatoare, astronaută, Miss World, sau ozeniță de-a ta, poate...!

- Lasă-l măi, pe om, să-și spună of-ul! - interveni Cosmin. Nu vezi că i-a răsărit curcubeul pe față și s-a sufocat între laude și elogii? Dacă nu ni le spune și nouă chiar acum, trebuie să-i aducem tubul de oxigen, sârăcuțul! Să te vâd eu, când o să intri și tu în săptămâna oarbă, și ți-or pleca ochii cu sorcova, după vreo tipă... Încă n-ai ajuns în stadiul „ochi de melc”, să vezi ce plăcut e! - făcu Bătrânul pe atotștiutorul.

- Da' tu de când ești expert în materia asta, cam greuță pentru creierașul tău? - îl înfruntă Horia. Nu te-ai prea lăfăit între Ilene-Cosânzene; iar, când te prinde Adina la colț, te faci mic, mititel, ca Jerry în fața lui Tom, motănelul terorist.

- Dacă vrei să știi, vorbesc aproape în fiecare zi, la telefon, cu Madonna - îl înfruntă semeț Greul.

- Serios? - sări Radu, care nu fusese pe fază. Spune-i să-mi trimită și mie un autograf! - se rugă el, cu gândurile în altă parte (toată atenția îi era absorbită de cutia din piele neagră, pe care tocmai o scosese din ghiozdan, și despre care ceilalți nu știau încă nimic).

- Băi, Paganel, ai uitat-o așa repede pe Madonna Vâlcea, de care se înamorasă Cosmin, când am fost la Alba Iulia?! - încercă Horia să-i reîmprospăteze lui Răducu memoria care, se pare, i se tocea în ritm alert. Dă-mi, să vâd și eu ce ai acolo! - sări el, zărind cutiuța din piele neagră.

- Aaa, ce să am... - făcu pe indiferentul Radu. Doar un binoclu obișnuit.

I-auzi! Păi, obișnuit e penarul din ghiozdanul meu, ori hamburgerul din mâna lui Tudor, da' nu un binoclu adevărat! - se repezi și Cosmin spre el. Dă-mi-l și mie un pic! Cât de departe vezi cu el?

Între timp, le ajunseseră pe fete din urmă, așa că, acum, tot grupul era interesat de „achiziția” lui Radu.

- Bă, al naibii pezevenghi, mai ești! Faci ce faci și, mereu, ai câte ceva mai interesant decât noi! Tu, primul cu celular, tot tu, primul cu binoclu... - își arătă Tudor invidia.

- Tu, primul agățat în pom, în pădurea de lângă "Casa cu fantome albastre"... - glumi Cosmin, ca să-și ascundă curiozitatea și fărâma de invidi.

- E... ca lumea să ai așa ceva, vă spun eu! - începu să-și rotească „coada de păun” Răducu. Vezi totul ca-n palmă, până hăt departe... Chiar și pe malul sârbesc, am văzut tot felul de chestii... aaa, da, și am văzut-o pe Sorana ieri! - își aduse aminte, bucuros că poate exemplifica beneficiile